

Un valor que puja

Rafael Blasco Castany (Alzira, 1945) s'ocupa de posar les insuficients infraestructures del País Valencià al nivell que té la resta d'Europa. Aquest socialista considera encara possible transformar la societat des de les institucions.

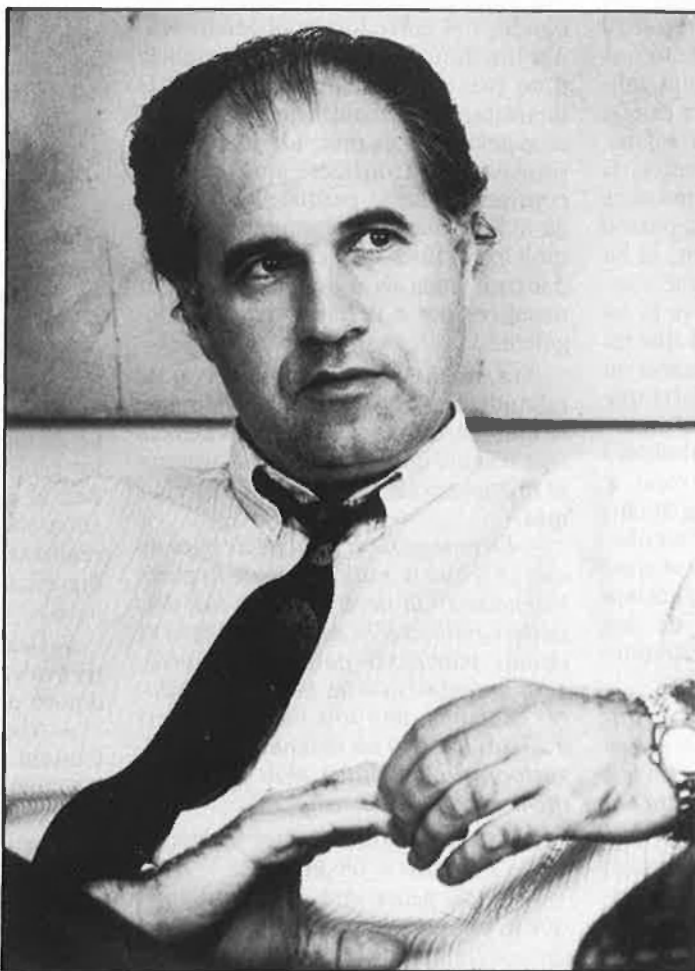
Josep Ramon Lluch

És un dels polítics valencians millor considerats dins i fora del país, tant per gent del seu partit com per l'oposició. Ben preparat tècnicament, posà en marxa l'aparell burocràtic i institucional de la incipient autonomia valenciana —en 1982 ocupava la subsecretaria de Presidència i, des de juny de 1983, la direcció d'aquesta Conselleria— i és també l'autor, entre d'altres, del primer projecte de la Ràdio-televisió valenciana, a la qual considera «l'instrument de vertebració cultural més important que puja tenir aquest país». Algun diari, que ara alaba la posada en marxa de la TVV, dedicà en aquells moments més d'una portada a l'autor del projecte i arribà a qualificar-lo com «la televisió de Blasco».

A hores d'ara conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, Rafael Blasco està duent a terme el procés de renovació de les infraestructures del País Valencià, ha posat en marxa l'Agència del Medi Ambient —adscribita a la Conselleria d'Administració Pública— i assegura que l'Albufera és recuperable, i que quan estaran acabades totes les obres per a la depuració d'aigües prevista, el llac tornarà a estar viu.

—Abans d'entrar en altres matèries... ¿Quina valoració fa dels resultats obtinguts pel seu partit, el PSOE, en les passades eleccions al Parlament Europeu?

—En primer lloc, i en contra del que alguna gent diu, no crec que els resultats d'aquestes eleccions siguin extrapolables a unes eleccions autonòmiques, i menys encara generals. Fer ara prospectiva política basant-se en els resultats del passat dia 15 i pensar que aquests serien els resultats d'unes altres eleccions autonòmiques, municipals o generals, em sembla erroni. De cara a unes autonòmiques, el País Valencià té uns problemes específics i necessàriament haurem d'afrontar la campanya sobre la base dels problemes d'ací i, per

«Estic molt satisfet de la meua trajectòria política».

tant, serà molt difícil que algú se'n recorde del que va passar a les europees.

—A finals dels anys seixanta, mentre estudiava a la Universitat de València, va ingressar en el Partit Comunista i després d'una etapa de militància en aquest partit, va optar per una postura més radical com era la que representava el FRAP, on per cert, el president era un il·lustre socialista, Alvarez del Bayo. ¿Com veu ara la seua evolu-

ció ideològica?

—És molt difícil que un mateix pugua explicar la trajectòria política que ha seguit, però jo estic molt satisfet de la meua trajectòria.

—¿Ep!, que això ningú no ho dubta...

—No, ja sé que no era la intenció de la seua pregunta, però vull dir que de vegades pense en el cúmul d'errors que es produeixen en la vida política d'una persona, encara que tampoc pel que alguna gent pensa. En qualsevol cas, crec que els passos que jo he pres en política han estat molt reflexionats i sempre de manera voluntària. Creia —i crec— que en una situació com la que es vivia durant la dictadura franquista feien falta unes opcions polítiques radicals i que plantejaren una lluita política, en tot el sentit de la paraula, que tinguera com a fi acabar amb una opressió que feia impossible la llibertat dels ciutadans.

—Aquest bagatge polític de compromís amb posicions ben d'esquerres ¿com es compatibilitza amb la gestió d'una parcel·la tan prosaica com són les obres públiques, l'urbanisme i els transports del País Valencià? ¿Ha renunciat ja a tots els seus principis?

—Jo crec que aquest és el repte més important que he hagut d'afrontar. La gent d'esquerra som aficionats als discursos i a veure els matisos polítics de les coses, mentre que no hem atès suficientment la possibilitat d'utilitzar les estructures polítiques de què disposem per a millorar la qualitat de

vida dels ciutadans, intervenir en la modernització de les infraestructures públiques i les estructures econòmiques del país, etc., i en aquest sentit, aquesta Conselleria, malgrat que no té els recursos econòmics suficients, és clau per a aconseguir respondre a la necessitat que tenim de col·locar-nos al nivell europeu quant a planificació territorial i millora de les infraestructures.

—Deixant a banda les coses que

s'han fet des de l'administració, cosa obligada, d'altra banda, és constatable que el País Valencià, d'acord amb el potencial econòmic que té, el dinamisme empresarial i la característica exportadora de gran part de l'agricultura i de la indústria no disposa encara de les carreteres, xarxa de ferrocarrils o instal·lacions portuàries que necessita. La responsabilitat en aquestes mancances està ben clara...

—A mi m'agradaria fugir d'una visió excessivament fatalista de la situació, encara que és cert que els dèficits d'infraestructures s'han acumulat al llarg de molts anys. Ara ens trobem en una situació contradictòria com la que vostè ha descrit: el País Valencià representa el 4,6 del territori de l'estat, però aportem l'11 per cent del PIB i les nostres exportacions representen el 20 per cent del total espanyol. De fa uns anys, aquest país està pegant uns canvis substancials; i el que passa és que tot el que comporta millorar infraestructures, requereix molt de temps, ja que des que es fa el projecte d'una obra d'envergadura fins que s'acaba passen alguns anys, i ara, precisament, hi ha una gran demanda social perquè s'accelerem i s'acaben les obres que hi ha en marxa. Però vull dir també que tenim un important pla de carreteres en plena realització, un pla de ports que ha permès tenir a l'abast més amarres que, per exemple, Catalunya, i que el conegut *semàfor d'Europa*, a l'entrada de l'autopista A-7 de la ciutat de València, deixarà de ser un obstacle en les comunicacions entre el nord i el sud de la Península quan s'acaben les obres del *By pass* abans de dos anys... estem fent coses, i coses importants, sens dubte.

—*Li pregue que es pronuncie clarament sobre dues coses concretes: el tren d'alta velocitat per al País Valencià i la conveniència o no de l'autopista entre València i Madrid.*

—En el tema de l'autopista-autovia, nosaltres hem mantingut sempre la mateixa postura: en aquests moments, en el Pla de Carreteres dissenyat per l'administració central està en marxa un pla d'autovies que ens contempla a nosaltres, i el meu plantejament al respecte és que hem de pressionar des d'ací perquè aquest Pla de Carreteres s'accelere i siga realitat més prompte. Jo crec que l'accés des del centre de l'estat a València i a Alacant queda bé amb aquestes autovies, però vull dir que jo no sóc en absolut enemic de les autopistes. Ara, també crec que aquest país no pot permetre's el luxe d'un sistema de construcció i manteniment

d'autopistes com el que hi havia durant el règim anterior, arran del qual la iniciativa privada només s'ha quedat amb les autopistes realment rendibles —per exemple la del Mare Nostrum— i la resta les ha endossat a l'estat, i això és una hipoteca que encara està gravant els pressupostos públics.

Si la iniciativa privada, en col·laboració amb les administracions públiques, hi vol entrar, molt bé, perquè si les propostes que fa són sensates, jo també sóc partidari d'optar pel millor, el que passa és que de vegades hem d'optar per fer allò que és possible.

Quant al Tren d'Alta Velocitat (TAV), em sembla que hi ha una dosi molt gran de confusió sobre el tema. És inqüestionable, però, que el corredor Barcelona-València-Madrid, d'una banda, i el corredor de la Mediterrània justifiquen plenament l'existència d'un tren d'alta velocitat, tant per la quantitat de persones que hi viatgen com pel volum de mercaderies que s'hi transporten. Considere que hem de continuar lluitant perquè el TAV vinga ací, ja que, sincerament, crec que molt pocs llocs de l'estat, per no dir que cap, tenien els arguments que tenim nosaltres per a defensar aquesta exigència.

Ara, abans que res i sense deixar de reivindicar el TAV, hem d'exigir que la línia Barcelona-Tarragona-València siga tota de doble via, perquè aquesta és una necessitat que no es pot ajornar més.

—*És innegable el grau de desfeta en què es troba la major part de la costa valenciana i la necessitat que des dels poders públics s'hi actue i es preserve aquest patrimoni natural. Dit això, ¿era necessari que les pales excavadores acabaren amb uns humils xaletets a Xilxes quan hi ha desenes d'urbanitzacions que atempten molt més greuement contra la costa?*

—Jo, personalment, crec que sí.

—*¿Tornaria a fer-ho?*

—Sí, sí, pense que sí, perquè tot i que es pot tenir la sensació de crear un greuge comparatiu per la via negativa, el fet cert és que aquestes accions són exemplificadores i considere que l'administració ha de poder recórrer-hi per a donar a entendre als ciutadans que s'ha acabat la impunitat d'aquells que han fet les bestieses més sagnants. Em consta que les persones afectades per l'acció de Xilxes eren modestes, però això no fa res per a justificar la decisió.

—*S'ha dit que vostè, amb les modificacions que va introduir en el projecte del Pla General d'Ordenació Urbana de València de Ricard Pérez Casado,*

va provocar la seua dimissió com a alcalde. ¿És cert que vostè es va carregar literalment l'alcalde de València?

—Aquest és un tema molt complex sobre el qual se n'han dit de tots els colors. Personalment, crec que Ricard Pérez Casado no deixà de ser alcalde exclusivament pel tema del PGOU, encara que això no em correspon dir-ho a mi, sinó que és cosa d'ell, però cal destacar que el PGOU de València l'aprovàrem en aquesta Conselleria i ni el tornàrem a l'Ajuntament ni el rebutjàrem.

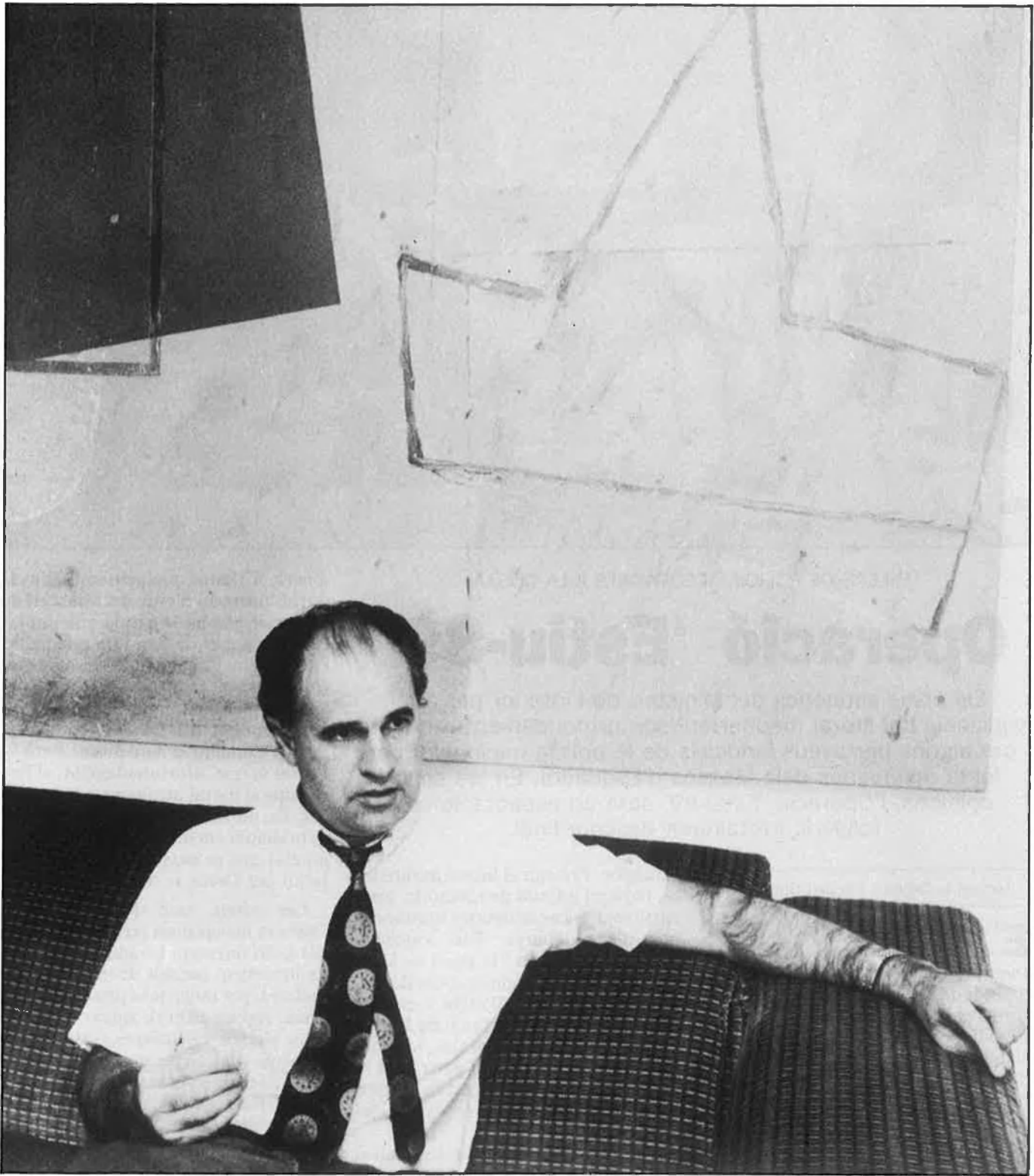
Pel que fa a Rafalell i Vistabella, la gent ha dit moltes bestieses, però la posició de la Conselleria ha estat inflexible: ningú trobarà cap document d'aquest departament on es diga que aquella zona és urbanitzable. Sí que ho deia, però, l'Ajuntament de València en diferents moments de l'elaboració del PGOU i no només ho deia, sinó que el tema passà per una comissió d'Urbanisme i s'aprovà que Rafalell i Vistabella fóra urbanitzable. Més encara, hi ha un acord de distints partits representats a l'Ajuntament on es diu que això és urbanitzable i dos consideracions de les Corts valencianes on, per majoria absoluta, es diu que el paratge és urbanitzable. Qui no ho ha dit és Rafael Blasco, però si es vol la meua opinió personal, jo pense que aquella no és una zona humida d'un gran valor ecològic i que s'haja de preservar. Ben al contrari, considere que és una zona molt degenerada i que caldria realitzar-hi algunes actuacions per a dignificar un entorn tan pròxim a València.

—*Després d'aquesta declaració categòrica, ¿qui té l'última paraula en aquest assumpte?*

—Això depèn, estrictament, del Consell Metropolità de l'Horta i de l'Ajuntament de València, que està representat en aquest organisme, perquè entenem que tots dos són els que estan legitimats per a fer-ho.

—*Així, segons vostè, no hi ha hagut cap ingerència de la COPUT en l'autonomia de l'Ajuntament de València...*

—No només no hi ha hagut ingerència, sinó que hem sigut escrupolosament respectuosos amb l'autonomia municipal, entre altres coses perquè personalment estic a favor, inclús, d'augmentar l'autonomia dels municipis. La prova d'això és que hem aprovat el PGOU de València i només hi hem fet algunes petites observacions, que jo crec que han sigut irrefutables des del punt de vista de l'opinió pública, ja que propugnàvem els equips escolars enfront d'altres preten-

RAFA GIL

«Estic satisfet del nivell de responsabilitat orgànica i institucional que he assolit»

sions urbanístiques. Crec sincerament que les modificacions que hi vam incloure eren absolutament progressistes.

—Joan Lerma, president de la Generalitat valenciana i secretari general del PSPV-PSOE, està cobrint una etapa institucional i en el partit de fa anys i, possiblement, durant alguns més, però dins del partit socialista es deu d'estar preparant el seu relleu. ¿Rafael

Blasco podria ser el substitut de Joan Lerma?

—La pregunta que em fa és seriosa, però crec que jo seria molt ingenu si la contestara. Aquest és un tema que no s'ha plantejat dins del PSPV i que crec que no té per què plantejar-se, perquè ara nosaltres hem de centrar els esforços a fer una bona gestió institucional durant els pròxims anys i, també,

perquè crec que cal esperar que els òrgans del partit decideixen democràticament. En qualsevol cas, jo sóc enemic de tot tipus de polèmica personal, i és més, no vull entrar en confrontació amb cap dels dirigents del meu partit. Jo estic satisfet del nivell de responsabilitat orgànica i institucional que he assolit i no aspire a tenir-ne d'altres en aquest moments. □